

Julfrid i Kristus

Ära vare Gud i höjden och frid på jorden bland människor som han älskar. (Luk 2:14)

Frid på jorden?

Om det inte vore för att det var *änglar* som sjöng om frid på jorden så kunde man tycka att orden var lite märkliga. Vi kommer ihåg den brittiske premiärministern Neville Chamberlains ord efter överenskommelsen med Adolf Hitler 1938. "Peace for our time!" Inte långt därefter rasade andra världskriget och änglarnas "frid på jorden" syntes mer avlägset än någonsin. Men änglarna sjöng av en anledning. Ett barn var fött. Frid är inte något som sakta växer fram i vår värld i takt med välfärdens utveckling och teknikens framsteg. Snarare tvärtom tycks det. Frid på jorden är en *person*, såsom aposteln skriver: "Han är vår frid." (Ef 2:14) Men orden är fortfarande märkliga, eftersom barnet knappt fötts och lyft ett finger. "Redan?" kunde man kanske fråga änglarna. Måste han inte först bevisa något, måste inte fred upplevas på något sätt? Men barnet *är*, som profeten bådade, "Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste." (Jes 9:6) Detta är Guds ofattbara nedsteg i vår värld, som *förändrar* Guds väsen för evigt. Han får en kropp som han inte kan lägga av sig, blod som ger kroppen liv. Och han utsätter sig för all den sårbarhet, fara och smärta som är den mänskliga tillvaron på jorden. I Guds tanke är detta den rätta tidpunkten och det enda möjliga för att förändra skapelsens öde och för att förändra den förödande riktning vi stakat ut för våra liv. Profeterna hade talat och när Gud bekräftade deras ord genom att också komma, då visste änglarna att profetian skulle uppfyllas till slut. "Så skall herradömet bli stort och *friden utan slut* över Davids tron och hans kungarike." (Jes 9:7) Vänta bara!

Kanske tänkte herdarna så. Vad visste de om barnets framtid? Sin egen? Inte mer än vad Gud hade lovat. Men med änglarnas bekräftelse vågade de tro att de var i goda händer. Den helige och upphöjde och så verkliga Guden såg dessa fattiga små herdor i deras mörka, hårda, ensamma nattvaka. Och de fick höra att de inte *behövde* vara rädda. Messias var född. Det var *goda* nyheter för dem. Hade de vågat hoppas det? Kunde de få tro att Guds Messias såg på dem med glädje? Friden gavs åt "människor som han älskar" sjöng änglarna. Så vad nu?

Bryt upp!

Samme Gud talar till oss. Inte med mäktiga änglakörer, men ändå. En förhoppning väcks, en aning och en vilja till uppbrott. *Frid på jorden*. Det kunde vara något på den jord där vi mest ser människor göra varandra illa. Där vi själva har svårt att hålla frid med människor. Där vi bär på en oro i själen, om vi lägger märke till den, och där vårt samvete inte lämnar oss i fred – med frid. Herdarna sökte sig inte till Rom för att förhandla om fred på jorden. Nej, deras uppbrott handlade om att söka sig dit änglarna pekade. Det var ett steg i tro. Hela bilden var knappast klar för dem, men herdarna gick på goda grunder. På Guds löften. De ville *se* det som Gud låtit dem *veta*. Att gå från att *veta* till att *se och erfara*. Kan Gud vara sann? Trofast? Det får bära eller brista. Hellre söka friden som jag anar, än sluta fred med ofriden.

Lämna!

Därför fick herdarna också se att det Gud sagt var sant. Som det alltid är. Man kan tänka sig att många bördor och bekymmer lättade från deras axlar. De kunde lämna det där. Hos barnet. För att det inte var vilket barn som helst. Vad kunde herdarna tänkas bekymra sig över? Framtiden? Men är nu Gud för oss, vem kan då vara emot oss? (Rom 8:31) Försörjningen? Men om Gud ger livet och uppehåller livet – och han har sett oss här i vår nöd och dödlighet – varför inte bara lämna bekymret hos honom? Fåren, faran,

pengarna, familjen, huset, barnen, livet – om Gud är *med* oss, så är allt det där i goda händer. Ja, den stora frågan är ju inte fåren eller framtiden, utan om Gud är Gud och om han kommer med... fred.

Var inte rädda, sa änglarna. För rädda var herdarna. Strålglansen kring änglarna var som en reflex från den himmelska tron där de hörde hemma. Om det är Gud som kommer, vem kan då bestå? Vem vill möta Gud om man inte först är säker på att man överlever? Det är ett uttryck för Guds nåd att han håller sig på avstånd, för han är helig och ren. Men det är ett ännu större uttryck för Guds nåd att han kommer nära. Så nära att de smutsiga herdarna kunde få hålla Honom i sina händer, så nära att deras kalla hjärtan kunde få värmas av mildheten i Guds självutgivande kärlek i det lilla barnet. Det lilla barnets kropp höll liksom tillbaka Guds härlighets intensitet, som ett skal. Och samtidigt så utsatt. För människors råhet och ovilja. Ja, människors synd och orenhet blev hans vardag, hans föda, hans liv. Och till slut också hans död. Han blev här på jorden "gjord till synd" (2 Kor 5:21) och måste bära konsekvenser. Han kom för att vara det Guds lamm som tar och bär bort världens synd.

Hämta!

Var därför inte rädd. För att röra vid honom. Han bjuder oss. Vi får komma. Det är därför han har kommit. För att låta vår skuld vidröra honom – och ta den ifrån oss. Vår smärta. Våra sår. Allt det vi lägger på hans axlar, hur tungt det än är. Det är herradömet som vilar på hans axlar (Jes 9:6). I Jesus är frid på jorden – inte bara i *hans* kropp – utan också i *vår* när denna saliga vidröring får ske. För inte bara får vi röra vid honom i hans renhet, överföra allt det ovärdiga som inte kan bestå i Guds dom och i Guds närhet. I vidröringen sker också en motsatt beröring. Han rör vid oss. Något överförs också från honom. I den heliga stund då våra läppar rör vid brödet och vinet vidrörs de samtidigt av Kristus själv. Med Kristi kropp och blod följer en verklighet som knappt kan beskrivas med ord. Hans renhet blir vår, hans liv, hans rättfärdighet. En öppen väg mellan Guds hjärta och vårt hjärta. För det hör också till julens stora glädjebud: Gud fick kropp och blod för att *också* kunna ge sin kropp och utgjuta sitt blod för oss – till syndernas förlåtelse, liv och salighet.

Lev!

Med honom följer den frid som änglarna sjöng om. "Gå i *Herrens* frid", får vi höra efter mottagandet och vi kan säga: "Nu lever inte längre jag, utan Kristus lever i mig." (Gal 2:20) Och där Kristus är, där är frid på jorden – och i hjärtat. Inte alltid en kännbar frid, för det är trots allt Guds frid, som *övergår* allt förstånd (Fil 4:7). Det är den frid som följer av att se livet som bärgat, tryggt, i Guds goda händer. Att vara älskad och innesluten i den evige Gudens gemenskap. Det finns inget att sakna, inget att frukta. Jordan har sedan Kristi födelse sett många krig och mycket fiendskap men Gud är med sina barn också i de svåraste stunderna. Han låter allt samverka till det bästa. Och vi väntar. Fridsfursten ska komma tillbaka. Vad ska han *då* inte ha med sig om han redan i julnatten satte igång änglarnas lovsång om frid på jorden?

Kära Jesusbarn, nu vill också jag få böja knä här vid din krubba. Jag vet att jag aldrig kan tacka dig nog. Jag att jag ingenting kan ge dig som är ett värdigt tack för det som du nu har gjort. Men eftersom du vill ha det onda hos mig så ger jag dig allt, mitt liv och mitt hjärta, mitt förflutna och mina skulder, min framtid och min evighet. Jag skulle inte våga komma om inte du hade kommit till mig. Men nu är du här, och jag vet att det är för min skull. Därför knäböjer jag här och tackar dig, du Jesusbarn, du Fridsfurste, du som heter Underbar i råd och Väldig Gud. Amen.